

toon der teederste liefde ons bijna doet weenen.”

Antoine Arnauld, de groote Arnauld, zooals hij door zijn tijdgenooten genoemd werd, was de jongste broeder van *Angélique*. Hij studeerde in de godgeleerdheid, doch plichtmatig, zonder diepere gevoelens, totdat hij kwam onder den invloed van den suggestieven *Saint-Cyran*. Deze wees hem zijn levensweg: „de doctorale waardigheid is het, die u bedrogen heeft.” Niet op de geleerdheid in de eerste plaats komt het aan, maak uw leven rijker, dit is dieper.

Zijn moeder had hem met stervende lippen nog toegefluiserd: „Verdedig altijd de waarheid”. Welnu, dat zou hij doen, hij zou zijn leven lang er voor lijden.

Toen *Saint-Cyran* door *Richelieu* in gevangenschap werd gehouden, trad hij op als zijn verdediger en die van de leer van *Jansenius*. Het boek, dat hij schreef, maakte een geweldigen opgang; hij werd in één keer vermaard. Maar ook was het onmiddellijk gevolg, dat de vervolging zich tegen hem wendde en sedert 1644 heeft hij zich voortdurend moeten verbergen. Bijna zijn gansche leven heeft hij in het half-donker gesleten. Hij was toen 32 jaar en hij is 82 jaar oud geworden. Hij moest zich allerlei vermommingen getroosten, lange jaren zwierf hij in het buitenland. In 1680 kwam hij naar ons land, waar hij vooral te Delft en ook in Utrecht vertoefde.

Doch deze vijftig jaren zouden niet ledig zijn. Rusteloos werkte hij voort. „Rust — sprak hij — rust..... heb ik niet een eeuwigheid om te rusten?” Dit woord is karakteristiek voor den nooit moeden en nooit ontmoedigden man. Het leven maakte hem wel bitter, maar verzwakte hem niet en waar de waarheid in 't gedrang kwam, stond hij strijdvaardig op om haar te verdedigen.

Zulk een kring wist *la mère Angélique* om zich heen te vormen. Zeker, sommiger uitingen waren eenigszins ziekelijk eenzijdig, doch de ernst, waarmede zij het leven opnamen, vervult ons met eerbied, met jaloerschheid.

Zijzelf wist trouwens haar evenwicht te bewaren. Werken en lijden was haar leven. Van de luide protesten van *Pascal* en de anderen hield zij niet. „Verbeteren wij ons, dit is de eenige wijze om de waarheid te doen zegevieren op haar vijanden.” Zóó vatte zij den strijd voor de waarheid op.

Welk een geloofsvertrouwen bezat deze vrouw. Toen zij de doodstijding van haar veel geliefden *Saint-Cyran* vernam, sprak ze slechts: *Dominus in Coelo*: „in den Hemel leeft onze Heer!” Toen zij in het laatst van haar leven, zwak en ziekelijk, haar meestgeliefde leerlinge moest afstaan, daar het aan *Port-Royal* verboden werd, „novices” aan te nemen, nam zij met een verscheurd hart aan het traliehek afscheid van het jonge meisje. Doch toen de hertogin de *Chevreuse* haar moed wilde inspreken, antwoordde zij: „Mevrouw, als er geen God meer is, dan zal ik den moed verliezen; maar zoolang God onze God zal wezen, zal ik op hem hopen.”

6 Augustus 1661 stierf zij. En zie, deze vrouw, die bijna het leven van een heilige had geleid, vreest voor den dood! Ja, zij wist, dat zij voor God als een schuldige zou staan. Zij wilde voortdurend alleen gelaten worden;

zij had zooveel met haar God te spreken. Eerst op het allerlaatste oogenblik verliet haar de angst.

Het klooster *Port-Royal* heeft juist honderd jaar na de hervorming door *la mère Angélique* bestaan. Toen werden de zusters op bevel van *Lodewijk XIV* uit elkaar gedreven. Zelfs daarmede was hij nog niet tevreden. De muren werden omvergerukt; zelfs de lijken werden opgegraven en weggevoerd.

Zoo meende *Lodewijk XIV*, de zonnekoning, die het hoofd aan heel Europa had durven bieden, dit eenvoudige klooster *Port-Royal* te moeten straffen. Wel een bewijs, hoe hij het vreesde. Kan er sterker getuigenis gegeven worden van de macht, die er van *Port-Royal* uitging?
C. A. K.

!) Een goedkope en toch nette uitgave van de *Pensées* is verschenen in de Edition Lutetia. Paris. Nelson.

IN 'T PARK.

Wat deed je ook op die bank in 't park, mijn oudje,
mijn arm, ziek bedelvrouwtje?

Wist je niet,
dat dáár geen plaatsje is voor arme menschen
als jij?

Op netgehouden kiezelpaden
trippelen damesvoetjes, nauw omsloten
door laarsjes met fijn lakwerk,

Bij het ruischen,
dat 't lauwe windje ontwaken doet in 't loover,
past 't ritslen van der rokken zijde, en parfums
geuren al haast als de gekweekte bloemen.

Wat deed je ook op die bank in 't park, mijn oudje,
mijn arm, ziek bedelvrouwtje?

'k Zag je wel!
Je zat, den rug gekromd, en knikte stil
de dames toe, die zonder wedergroete
voorbij je gingen.

Ach, ik deed als zij!....
Vergeef het mij; 'k was jong, en dom, en ijdel,
en trotsch op mijn nieuw kleed en op mijn hoed,
waarvan de rand boog onder 't wicht der veer.
Ik ging je stil voorbij; mijn oogen keken
naar alles... niet naar jou, terwijl je wist:
zij tracht te doen, of zij mij niet gezien heeft;
zij vindt me onwaard de kleine opmerkzaamheid
der groet.

Vergeef mij, arm, ziek bedelvrouwtje!
Mijn sleep, ruischend, veegde de kiezelsteentjes.
Toen zei je, haastig, of je zaagt begaan
een misdaad: „O, dat mooie, rijke kleed”.
Maar niet de minste nijd sprak uit je woorden.
Dáár steeg het roode bloed mij naar de wangen
en 't was me, alsof ik leed moest dragen om
mijn weeldeleven, voor geen mensch ten zegen.
Ja, 't was me, alsof ik moest verscheuren 't kleed,
het rijke, dat ik droeg, om jou ellende,
jou nood te dragen, arm, ziek bedelvrouwtje.

Vrij naar het Duitsch.

PETER VAN ALSINGHA.

VROUWELIJKE IJDELHEID.

Vrouwelijke ijdelheid, die zelfs bij haar spel de spiegel niet ontberen kan!

Of het dan altijd verkeerd is, wanneer meisjes in de spiegel kijken?

Wel, ik houd niet van vrouwen, wie het niet schelen kan, hoe ze er uit zien. En gelukkig weten we nu, dat je als vrouw wel flink, wel vooruitstrevend, wel geleerd zelfs kunt zijn, en toch gesteld kunt wezen op een aangenaam uiterlijk.

Alleen maar, er is een gebruiken, doch er is ook een misbruiken!

Daarom, wanneer ge voor uw spiegel staat, vergeet

nooit het woord van Paulus: „desgelijks ook, dat de vrouwen in een eerbaar gewaad, met schaamte en matigheid zichzelf versieren, niet in vlechtingen des haars, of goud, of paarden, of kostelijke kleding, maar (hetwelk de vrouwen betaamt, die de godvruchtigheid belijden) door goede werken.”

En wat poes betreft, laat zij gerust van de spiegel gebruik maken, wanneer ze niet liever aan uw speelsche handen ontglipt.

Ze is wel netjes en zindelijk op haar mooi velletje, maar op ijdelheid heb ik onze viervoetige huisgenoot nog nooit betrapt.

J. M. W. — W.

HANDWERKEN.

HENGSELMANDJE VAN PRENTBRIEFKAARTEN.

Nu ook de materialen voor handwerken duur, en dikwijls moeilijk te verkrijgen zijn, willen we voorloopig in deze rubriek zulke werkjes geven, die tamelijk gemakkelijk en met niet al te groote kosten te vervaardigen zijn.

We beginnen met een hengselmandje, gemaakt van prentbriefkaarten, en geschikt om onze kluitjes garen

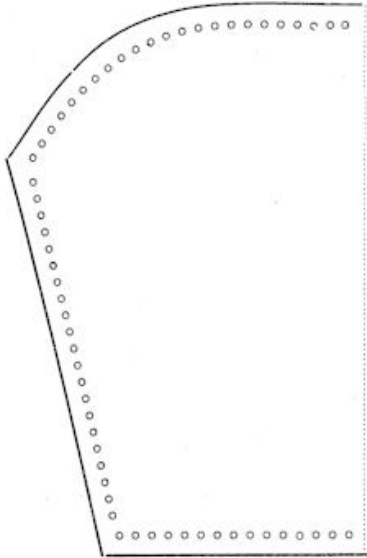
of strengetjes zij in te bergen, zoodat we bij 't maken van onze handwerkjes alles steeds in orde kunnen hebben.

Voor dit werkje hebben we noodig tien, liefst gekleurde prentbriefkaarten, rood borduurkaarten, middelsoort dikte, en $1\frac{1}{2}$ à 2 el rood lint, ongeveer 2 cm. breed.

We beginnen met onze kaarten twee aan twee op elkaar te plakken met dextrine of gluten en laten ze dan drogen. Even wil ik nog opmerken, dat we geen staande kaarten kunnen gebruiken, doch zulke, waarvan de tekening in de breedte is uitgewerkt.

Wanneer de kaarten droog zijn knippen we vier

van de vijf dubbele kaarten volgens onderstaand model, dat echter slechts de helft van 't patroon geeft. Wanneer men het naknipt van dun papier moet men dus precies op de stippellijn een vouw leggen, zoodat men aan weerszijden hiervan dezelfde figuur krijgt.

Dit worden dan de vier zijkanten van ons mandje. Van de overige dubbele kaart knippen we den bodem in circelvorm, met een middellijn van $7\frac{1}{2}$ cM.

Zooewel zijkanten als bodem worden nu met feston-
neerstekten omgewerkt, geheel rondom. Dit gaat het
gemakkelijkst wanneer men de vormen vooraf met de
naaimachine *zonder draad* doorstikt, een weinig van
den kant af.

De steek zoo groot mogelijk zetten. Dan worden de
zijkanten met overhandsche steken aan elkaar gezet,
in ieder lusje van een festonneersteek één steek. Ten
slotte wordt op dezelfde wijze den bodem bevestigd,
waarbij men acht moet geven dat telkens een vierde
gedeelte van den cirkel moet komen aan den onder-
rand van één zijstukje. Men kan ook een vierkante
bodem nemen, iedere zijde even lang als de onder-
kant van een zijstuk. Dit zet gemakkelijker in, maar
staat niet zoo mooi.

Nu nemen we voor het hengseltje een reepje buig-
zaam karton van 24 cM. lang en 2 cM. breed. Dit
omwikkelen we met het lint, doch zoo, dat de om-
wikkelingen schuin over het karton liggen. Er mag
niets van het karton te zien blijven. Dit hengseltje
buigen we nu voorzichtig in halfronden vorm, en be-
vestigen het in het midden boven aan de twee zij-
kanten. Van het overblijvende lint maken we een
strikje, dat we aan een zijde op het hengsel beves-
tigen, ongeveer 5 cM. van de bovenrand van het
mandje af.

Natuurlijk kan men ook met borduurkatoen of zij
van een andere kleur festonneeren. Men moet dan ook
ander lint nemen. Rood staat heel mooi bij brief-
kaarten, waarop veel groen: groepen boomen, een
huis met veel bosch erom, een laan en dergelijke.

J. M. W.—W.

ONDERLINGE CORRESPONDENTIE

Geachte Redactrice!

In 'n echt landelijke omgeving daar wonen we: vier Friesche
dorpsmeisjes. Heel zelden wippen we buiten de grenzen van
„t heite lân, der mêm us wizde het”. We kunnen ons winkelen
best in eigen Friesche centrum af en onze conversatie om-
cirkelt niet een al te breeden kring.

Wonen we echter wat geïsoleerd, dit neemt niet weg, dat
we met frissche belangstelling meelevens in den tijd, waarin
door Vaders voorzienig bestel ons meisjesleven valt.

De voorvallen in eigen Vaderland, de ontzettende gebeurte-
nissen daar buiten, de vragen van den dag, van den tijd, laten
wij niet langs ons heen glijden. Wat hoogstaande mannen en
vrouwen denken en schrijven interesseert ons.

Maar boven dat alles gevoelen wij noodig te hebben bredere
en diepere kennis van Gods Woord. Te belijden en te beleven
die beginselen, wortelend in den rotsvasten bodem van dat
Woord, gevoelen wij als onze hooge meisjesroeping.

Ge kunt U dus indenken, Geachte Red., met welk eene
interesse wij de verschijning van Meisjesleven begroetten.

Want immers Meisjesleven wil ons de dingen dezer aarde
leeren zien in 't licht van den hemel.

De dingen dezer aarde!

Ons Friesche dorpje teekent zich als zoo'n heel, heel klein
stipje af op den grooten aardbol.

We denken, dat zelfs een microscoop 't niet zal ontdekken
op de kaart van Europa.

En daarom zijn we wat bang.

Wij, Geachte Red., zijn van die eenvoudige, platte dorps-
meisjes. 't Vliegt ons gauw te hoog. Intellectueel zijn we niet.
Kostschool, H. B. S. en „Gym” hebben we niet bezocht. Vaders
beurs was niet zwaar gevuld. Moeder achtte een huishoudschool
voor ons niet noodig. We hebben de dames van de kostschool,
de H. B. S. enz. wel eens benijd om hunne breede opleiding.
Maar de pijltjes van onze jalousie flitsten ook wel eens om de
ooren van de knapen en jongelingen uit eigen omgeving, die,
door hun vereenigingsleven, zulk een voorsprong boven ons
hebben. Hebben ze wat, ze leggen de vragen op 't voorzitters-
tafeltje neer. En dan, 't Jongelingsblad met die mooie leid-
draden!

Wat moeten wij, nu het meisjesleven in andere banen moet
worden geleid, omdat voor de vrouw een nieuwen tijd aanbreekt?
Nu een deel van ons denkend Vaderland haar zelfs in de toe-
komst ter stembus wil voeren?

Moeten wij niet goed geschoeid den nieuwen, maar rechten
weg op? Als wij, dorpertjes, nu eens voor den stembustocht
't politieke laarsje moesten passen — en wij wisten van de
politiek niets af?

Maar ons voetje is meestal iets grover geschoeid dan dat
van een intellectueel dametje.

Zal Meisjesleven nu ook iets geven dat om ons leestje past?
Zal 't niet te hoog gaan voor ons gewone meisjes, die slechts
de lagere school bezocht hebben?

We hebben wel tijd tot nadenken, maar we moeten ook
kunnen verwerken wat men ons aanbiedt.

Zoo veel is nieuw voor ons.

Hoog waardeeren wij Uw streven!

Ook wij hopen te genieten de vruchten van Uwen arbeid.
!at wij ze willen plukken, bewijst onze intekening op
Meisjesleven.

*Namens vier Friesche meisjes,
SJO VAN DER MOLEN.*

Idskenhuisen bij St. Nicolaasga (Fr.), 8 Juli 0'18.

Beste Sjo!

Hartelijk dank voor je brief; de eerste, die ik voor onze
rubriek ontving.

Wel, we zijn heusch niet van plan erg hoog en erg geleerd
te doen. Ik ben dan ook niet zoo bang, dat je 't niet zult kunnen